

З ПЕРШОТРАВНЕМ, ДРУЗІ!

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДИЙ КОМУНІАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI,
№ 55 (582)

Вівторок, 1 травня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ПРЕЛЮД ГЕРОЯ

Грає медом суцвіття,
Грає тепла пороша,
Пахне зеленню небо
Над розгойданим лісом.
Я далеко від тебе,
Степовичко хороша,
Я далеко від тебе,
Синьоока Раїсо.
Заблудився у сквері,
Заворожений снами,
Там каштани про тебе
Пишуть білі октави.
І тюльпани, здається,
Скоро бризнуть
словами
Про звичайну веселку,
Про дівчину біляву,
Стану слухати довго
І жалтиму тихо,
Що не кожна людина
Зрозуміє ту мову,
Бо на місці тюльпанів
Блисне сонячний
вихор.
І розтане миттєво,
Не народиться знову.

Ударинні комуністичної праці з колгоспу «Дружба» Долинського району Раїсі Сопільняк присвячую.

Тільки вдарить — Є доярка
вдлуння у «Дружбі»!
Об кварталів завісу, — Заповзята
І повисне зорею дівчина, —
У небесній криниці. Хтось в райкомі
Буде знову буденно повторить.
Непомітна Раїса Проросту через хмари,
Від Ромашки до Лиски Зірко очі напружу,
Переносить діїницю. Бо не тільки на грудях
Будуть хлопці Треба бачити зорі!

хвалитись: Валерій ЮР'ЄВ.

Майорить прапорець

НАД БЕЗМЕЖНИМИ просторами артілі імені Щорса Устинівського району не вдухає гул тракторів. На одному з них червоний прапорець. То працює гвардієць армії колгоспних механізаторів. То — комсомолец Григорій Кузьменко. У могутньому наступі за велику кукурудзу він перший. По 28 гектарів щодня засіває. Темп такий Григорій взяв ще з сівби соняшника. І з того часу червоний прапорець — незмінний супутник і вірний натхненник нових перемог Г. Кузьменка.

Його приклад кличе, запалює інших. В першій рілничій бригаді ланковий комсомольсько-молодіжної ланки Петро Фляга з сівалницею Зіною Блажко та ланковий Наум Фляга з молодими сівалниками Іваном Дорошенком та Марією Іщенко теж кваплять час. Першотравень у них надзвичайний. Сьогоднішнє свято вони ознаменують завершенням сівби зернової кукурудзи на площі 350 гектарів! Якість бездоганна: квадрати точні, в гнізді — дві насінини.

По країні йде Першотравень першої комуністичної весни. Він дзвенить перемогами. У цьому передзвоні — перемоги Григорія Кузьменка та його бойових побратимів з першої рілничої бригади.

Майорить прапорець. Він кличе до нових висот.

ПЕРЕМОЖЕМО

ТИЖДЕНЬ тому повернувся я з Москви, з XIV з'їзду ВЛКСМ. Але до цих пір немов бачу перед собою збуднені обличчя делегатів, чую хвилюючі слова Микити Сергійовича Хрущова. Глибоко запали вони мені в душу. І ще коли в дорозі був, обміркував усе: щоб якомога швидше впоратися з польовими роботами, зробити працю свою ще продуктивнішою.

Приїхав додому — відразу ж за сівбу чудесниці взявся. А її в цьому році наша ланка механізаторів на невеликій площі вирощуватиме — 100 гектарів буде зайнято під качанисту. І на кожному з них зобов'язалися ми 60-центнерний врожай зібрати. Тож і удобрили плантацію добре, і сівбу високоякісно провели. Квадрати будуть правильними, сходи — дружинними — в цьому можна дати цілковиту гарантію.

Весна надворі, а ми вже про осінь думаємо: чим-то вона нас порадить? Бо хоч і робимо все як треба, а все одно ні-ні, та й закрадається тривожна думка: чи ж витримаємо в цьому році екзамен? Правда, хлопці мої заспокоюють: не хвилюйся, мовля, Гено, все в порядку буде. І знаєте, дуже добре, коли маєш справу з отакими от впевненими, переконаними у перемозі людьми.

День сьогодні незвичайний — країна відзначає свято праці і весни. І мені приємно те, що ми, трактористи, підготували йому також свої, хай навіть скромні, дарунки.

Г. ІВАНОВ,
ланковий-механізатор колгоспу імені Карла Маркса Хмельницького району.

ДВАДЦЯТЬ п'яту весну в

своєму житті зустрічає Володя Яковлев. Який неповторно прекрасний двадцять п'ятий першотравень! Першотравень першого року комуністичного двадцятиліття! Вожакові комсомольсько-молодіжної тракторної бригади він вкарбується в пам'ять на все життя. Червонозоряна Москва з її величним Палацом з'їздів, шпирі, запальні виступи делегатів XIV з'їзду ВЛКСМ, задушевний обмін думками з гостями — по-спланшій молоді зарубіжних країн, і найпаче — тепла, до-батьківська серdecна промова дорогого М. С. Хрущова — все це схвилювало, збудоражило Володимиру душу.

Ось іде він широкоплечий, засмаглий на весняному сонці, пропахлий степовим вітром. Іде навістрів прийомному гулу трактора. Для Володі роки степових машин — все одно, що для композитора мелодія. Він не просто слухає спів мотора, він вбирає його душу, вловлює всі відтінки ритмічної роботи серця машини. Він успадкував цю пристрасть від батька. Десять літ минуло відтоді...

— Як, Галинко, квадрати? — сляйними очима дивиться на чорняву комсомольку-контролера Григор'єву, а за нею бачить лінійку маленьких вішок, що втікають аж ген до зеленої лісосмуги. Не чекає відповіді бригадир. Сам припадає до землі і, відмірявши в бік

СИНИ ЗЕМЛІ

від кульки мірного дроту кілька п'ядей, обережно розгортає пухку ріллю.

— Два, — Володя закоханими очима дивиться на золотисті зернятка кукурудзи.

Підходить трактор, розвертається і зупиняється. Покли Галинка Григор'єва заправляє туківі банки ортано-мінеральною сумішшю, досипає насіння, тракторист Володимир Опря перевіряє агрегат.

— Заглибив один сошник? — питає В. Яковлев.

— Так точно, лівий крайній, — чітко, по-військовому відповідає Володимир Опря.

— Гарзд, до вечора скільки даси?

— Не менше двадцяти гектарів.

— Так і тримай.

— Єсть, так тримати! — переселюючи шум мотора, гукіє юнак і включає швидкість.

Біжить у даль агрегат, ритмічно вистукує вузловловлювач, незримо скидаючи у волеке ложе землі по дві зернини.

— Володимир Опря в минулому році демобілізувався з Радянської Армії, — говорить бригадир. — А як точно квадрати робити!

ДАЛІ шлях стелиться на інше поле. Тут закладають фундамент зелених

квадратів комсомолец Олександр Добров і Василь Бобов. А контролює Віра Кантар. Не знайдеш і тут якоїсь зачіпки — робота

РЕПОРТАЖ

хлопців наяву — стрілою простяглися у гонні маленькі вішки.

Такі ж вішки на контрольних квадратах виставляють комсомольки-контролери і на інших полях. І навіть на самому дальньому полі, під Малою Вільшанкою, вішки так само рівно стріляють у даль, так само в ріллю лягають дві зернини і один сошник йде глибше від інших.

Я кажу «навіть» тому, що тут висіває королеву Іван Сарій — практикант з Гайворонського ремісничого училища механізації сільського господарства. Подекуди в колгоспах керівники бояться доручати цю відповідальну справу молодим трактористам. А тут...

— Та він же комсомолец! — каже Володимир Яковлев.

— Це ж наша опора — молодь, — продовжує думку бригадира голова колгоспу Іван Федорович Владов. — Ось у бригаді нашо-

го Володі лише кілька чоловік літніх механізаторів, решта — комсомольці. Беручі хлопці до роботи, держать по-комсомольськи. З такими орлами й працювати легко. Ось ви питали, чому в сівалках заглиблюємо один сошник глибше? Це наше нововведення. Кукурудза, висіяна цим сошником, зійде пізніше. Отже і зацвіте пізніше, і цим самим зробить додаткове запилення для інших рослин. А це, підрахуйте, скільки додаткового зерна ми зберемо. Та й те скажуть, ми ж взяли розгін: 50-центнерний врожай на круг зібрати з 1073 гектарів. По-гіталовськи, без затрат ручної праці!

Рівними, ще ледь помітними зеленуватими струнами біжать у дальні гонні цукрової буряки. А вперекін цих тягне ланцюг борін «ДТ-54».

— Михайло Григор'єв на високій швидкості водить свого богатиря, — говорить Володимир Яковлев.

А втім не тільки Михайло Григор'єв прищорює свого коня. На підвищених швидкостях працюють і Григорій Луков, і Іван Задорожний, і Петро Яковлев, і Федір Катрук, — словом, вся комсомольсько-молодіжна тракторна бригада пере-

йшла у вищий клас роботи.

Малюнок А. Михлика.

ДАЛИ п'ятіку у вищий клас і комсомольцеві Григорію Кошкику... Ось сидить він у задньому ряду в кабінеті голови колгоспу, Стрункий, трохи худорлявий, припаний пілом. А вже прямо з поля завітав він сюди, на засідання правління.

— Поскільки тракторна бригада поповнилася машинами і людьми, — доповідає голова артілі, — я пропоную призначити помічником бригадира тракторної бригади тракториста Григорія Кошкика.

...Над селом палахкотять електричні зорі. Володимир поспішає додому, щоб взяти книжки й зошити і — мерщій до школи. Тільки б не запізнитися, а то директор вечірньої школи Фелікса Григорівна добряче пробере, не дивлячись навіть на те, що вона ж — його дружина. Та й чи має він моральне право запізнюватися, адже він, вожак бригади, і тут повинен бути взірцем для учнів. А ті учні — не хто інший, як його ж трактористи!

Вони працюють, вони вчаться. Бо своїми дужими руками прикрашають рідину землю, бо вони будують комунізм. А щоб будувати, треба знати — так заповідав великий Ленін.

І несуть у серці незгасні слова вождя мелодії снни землі рідної.

О. ШКАБОЙ.

Колгосп імені Димитрова Вільшанського району.

СВІТ

магатимуть в труді до-прагнення до нових дося-сціоналі машини. Робіт-ники фабрик і заводів треба праці на благо су-так само, як і ми сьо-годні, змагатимуться в і ще про одне я хочу тому; щоб взяти від сказати. Звичайно, це дуже відрадно мріяти про майбутнє, ма-лювати його в своїй уяві най-яскравішими фарбами. Але воно, це майбутнє, не прийде в життя саме по собі. Всі мате-ріальні цінності світу створені робочими ру-

МАЙБУТНЄ — В НАШИХ РУКАХ

МАЙБУТНЄ... Що б ми не робили, ми думаємо про нього — про світ майбутнього, про комунізм, який ми побудуємо в нашій країні за 20 років.

Озброєні новою Програмою партії, ми можемо уявити собі життя людини в ті щасливі часи. Ми знаємо, що люди тоді житимуть у повному достатку. Так, в майбутньому світі, де не буде ні воєн, ні матеріальних нестатків, люди житимуть багатше і щасливіше. Але щастя неможливе без праці. Я бачу людей майбутнього не лише в парках і на стадіонах, не тільки в місцях відпочинку і розваг, але, перш за все, на їх робочих місцях. Вони будуть відмінними працівниками. Їм допо-

ВАЛЕНТИНА ГАГАНОВА,
депутат Верховної Ради СРСР

своєї чудової техніки все, що вона може дати. Я переконана, що і в комуністичному світі, світі достатку, нашим людям буде чуже почуття ситого самовдоволення і самозаспокоєності. Їх не залишить

фарбами. Але воно, це майбутнє, не прийде в життя саме по собі. Всі мате-ріальні цінності світу створені робочими ру-

ЯКБИ Я МІГ МРІЯТИ

Алекс Ровенчук (США)

У ЖУРНАЛІ «СРСР» я прочитав статтю про ваші мрії, зв'язані з майбутнім. Я хотів би скористатися можливістю відповісти на запитання, що відбується через два десятиліття в суспільстві, в якому я живу. Так, мені хочеться поділитися своїми думками з людьми. Але кому цікаво буде мене слухати? Хто захоче говорити з такою простою людиною, як я? Я неосвічений. Колись у Раді в церковно-парафіяльній школі мене вчили тільки молитися, а не того, чого слід було б, — інша освіта мужику не була дозволеною.

В Америці я живу з лютого 1914 року, вже 48 років. Тут я не одержав ніяких знань. Зате я пізнав нужду. Більшу частину часу я наймитував на молодничих фермах і пережив багато різних труднощів. Так що я можу сказати про майбутнє?

Колчестер, штат Коннектикут.

ками: наші будинки і машини, потужні синхрофазотрони і ракети, які ми посилаємо у незвідані космічні далі. І вони ж, робочі руки, тільки вони здатні збудувати наше майбутнє комуністичне життя.

20 років відвела нам історія для цієї роботи, роботи нелегкої, складної, але найбільш захоплюючої з усіх, які будь-коли виконувало людство. І ми цю роботу виконаємо!

Радісно житиметься при комунізмі. Але й будувати його — велика радість.

МУЗИКА ХХ століття

БАГАТО віків краці уми людства мріяли про справедливі світ на Землі. Ця мрія стала сьогодні музикою нашого славного ХХ століття. З почуттям гордості перечитую я сторінки найважливішого документу марксистсько-ленінської думки — Програми КПРС. Я порівняв її з дорожньою збіркою, яка освітлює шлях до комунізму.

В усі віки нове народжується в боротьбі зі старим, віджилим, косним. Така діалектика розвитку. Я вірю, що майбутнє — за молодістю, за молодими силами, які штурмують Землю і небо.

Пройде двадцять років. Швидко вони минуть! У світовому масштабі відбудуться колосальні зміни. Назавжди зникне експлуатація людини людиною, всі народи звільняться від гніту капіталу. Народи нашої планети житимуть у мирі і дружбі між собою і, сподіваючись в мирі і дружбі з жителями інших планет.

Пройде 20 років, і моя країна, країна олімпійських богів і героїв Опору — сонячна Еллада, не тільки скине пута кабали, гніту, експлуатації, але й накреслить на своєму голубому прапорі горді слова:

Страна олімпійцев —
Еллада —
Свободною стала
Желанной грозы
Гремим призывая на бой!
Це буде бій за звільнення всього людства.
Цангас НІКОС,
студент (Греція).

ЛЮДИНА РАДІЄ ЛЮДИНІ

ЧАС ЛЕТИТЬ настільки швидко, що людина іноді не помічає, скільки хорошого вона вже зробила, не думає про те, скільки б могла зробити, не пам'ятає своїх радощів і розчарувань. А час летить не просто сам собою. Час треба зважувати добрими людськими ділами.

Я не історик, не літописець, я просто захоплений ровесник свого віку, ХХ віку. Дивися, за який короткий строк — всього за 20 років! — Людина зробила стільки хорошого, так прикрасила своє життя і свою планету — і просто

ливу дається, як багато часу втрачала людина дарма на дрібниці, спотікаючись об війни і міжусобиці, страждаючи від недоробленого і недосказаного...

Я ще не дуже старий, але вже, на жаль, і не дуже молодий інженер — влітку 1981 року проведжу чергову відпустку зі своєю сім'єю у мандрівці на автомобілі, взятому напрокат на державному пункті. Пам'ятаю, колись в юності я мріяв мати власний автомобіль, а тепер я, як і будь-яка людина, з соромом лювлю себе на слові «власний»... Немає більше

загрожує шоферська втома, то чудовий автомобіль, зроблений людиною, допоможе вам — включайте «автошофера», і можете розмовляти й жартувати, не ризикуючи зламати собі шию.

Якщо вам потрібна музика або останні вісті — включайте приймач; якщо хочете знати, де знаходиться — включайте телевизор — він вам все розповість. До ваших послуг магнітофон, вентилятор, холодильник і тому подібні речі. Та й сам автомобіль вже не той, що раніше. Він не потребує пального, не псує атмосферу, це автомобіль електромоторний, пальне для нього — атом.

По боках автостради блищить золоте хлібних полів, на яких не видно людини. Роботи на полях ведуть електротрактори і електромобайни, що управляються по радіо і телебаченню.

Тільки в книгах лишлись письмові свідчення про людське недовір'я. А на ракетодромах вас вже не зустрічають таможенники і не перевіряють вмісту ваших чемоданів в пошуках пропагандистської літератури і тому подібних страшних речей. Всіх, хто приїздить, зустрічають музикою і букетами квітів.

Маска підозрілості знята. Людина радіє Людині!

І. АЙВАЗОВ,
інженер.
м. Ростов-на-Дону.

ПЕРЕМОЖЕНІ ХВОРОБИ

Л. МОНАСТІРСЬКИЙ,
полковник медичної служби

ЧЕРЕЗ два десятиліття я бачу нашу країну вільною від всіх інфекційних захворювань. Не буде у нас хворих на туберкульоз, дифтерію, поліомієліт.

Дитяча смертність буде зведена до мінімуму. Тривалість життя радянської людини значно збільшиться. У розпорядженні наших медиків будуть кібернетичні пристрої, що допоможуть встановлювати діагноз злоякісних опухів. І я вірю: буде знайдений і збудник рака!

м. Ташкент.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 1 травня 1962 р., 2 стор.

17 жовтня 1961 року, в день відкриття ХХІІ з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу, агентство преси Новини звернулось до громадянськості 88 країн світу з пропозицією взяти участь у міжнародній анкеті «Світ через 20 років».

Відтоді в агентство щодня надходять листи з радянських республік і зарубіжних країн. І зміст, і форма цих листів надзвичайно різноманітна. Тут і публіцистичні відгуки, і роздуми, і вірші, і оповідання, присвячені темі, яка не може не хвилювати всіх людей на Землі, — яким уявляють вони собі світ через 20 років?

Робітники і вчені, колосники і студенти, пенсіонери і школярі хочуть стати авторами колективної книги «Світ через 20 років», яку готує до видання агентство преси Новини.

Ми пропонуємо увазі читачів ряд листів радянських і зарубіжних авторів, які відгукнулися на анкету АПН.

Чуйність, увага

Я КІМ буде світ через 20 років? Молодь побачить те, в що вірить: щасливе, прекрасне життя, про яке мріяло людство в усі віки.

Контрольні цифри наступного двадцятиріччя не лише в тоннах металу і мільярдах пудів зерна, але й в тому заповітному, яке ще не дано виміряти ніякими приладами. Як виміряти силу чуйності, доброти, взаємодопомоги?

Важливо усвідомити час, в який ми живемо. Наш час — час великих історичних звершень, час практичних турбот про побудову комунізму.

Світ через 20 років! З висоти мого віку ця дальня не так вже й далека. Ми вже бачимо контури величезних споруд. Канал поріднить Дніпро і Німан, янтарні діони Балтики і зірки Чорномор'я.

Але якою стане Людина найближчого двадцятиріччя? Адже вона не прийде до нас готовою і чистенькою, у повній відповідності з вивіреними і найідеальнішими розрахунками. За цю Людину має бути велика боротьба, хоч вона вже поряд, серед нас. Ми чуємо її дихання. Але вона ще не повністю відкрила своє обличчя.

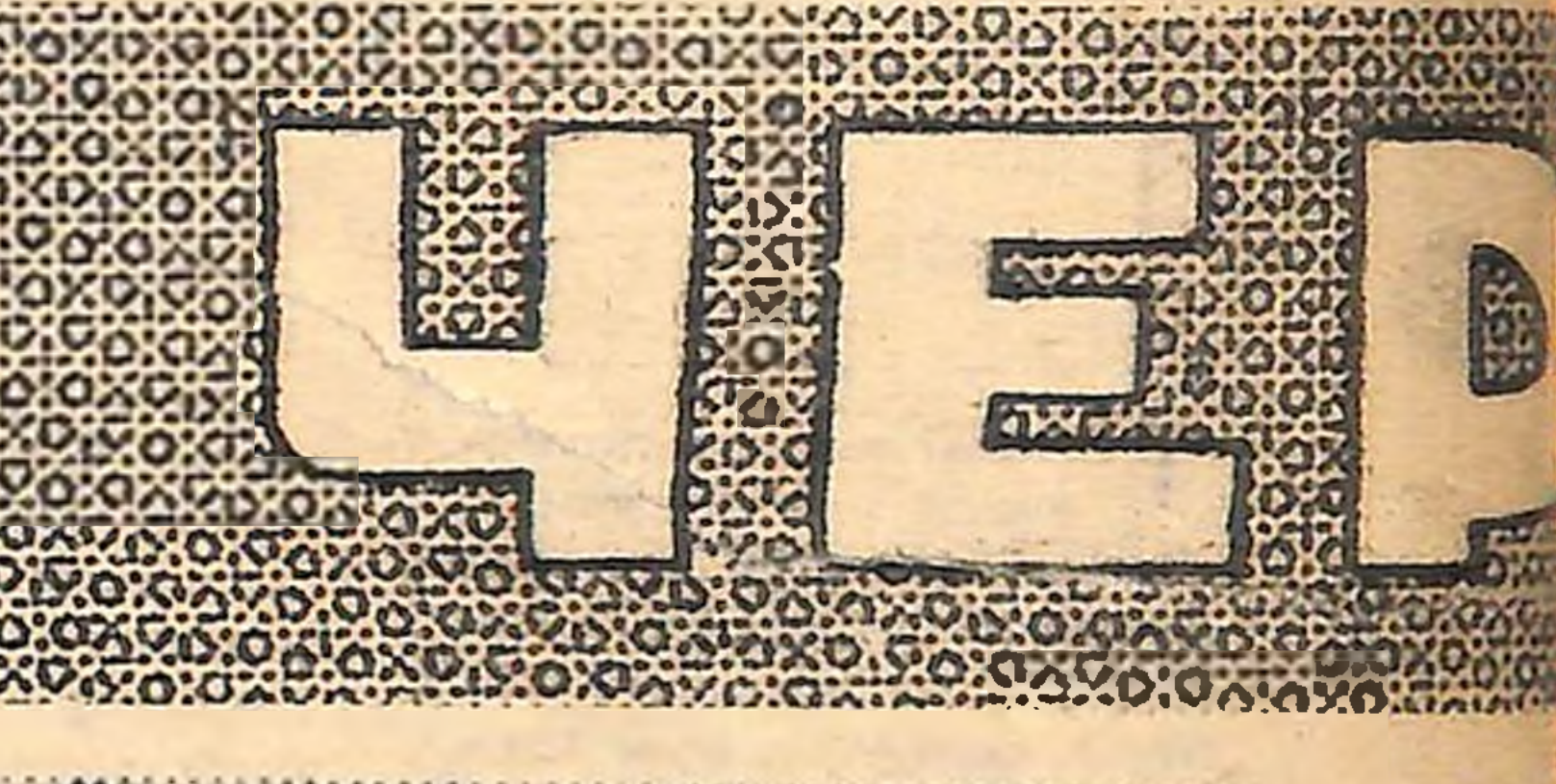
Як манить вона до себе нас, людей мистецтва!

Мистецтво — великий глашатай миру і дружби. Скільки важких крижів «холодної війни» розтопили жаром своїх сердець артисти і художники, письменники і режисери сучасного світу! Коли ми краще знаємо і розуміємо один одного, ми відчуваємо себе людьми, а не мішенями; коли ми все більше проймаємось взаємною повагою до культури, ми не можемо бачити один в одному майбутніх ворогів.

Віками достаток благ тільки для небагатьох породжував всіляку користь, музику товстих і ожирілих. Ми покликані виховувати в людях інші якості. Повна перемога над голодом звільнить Людину від пут ситості, яка породжує сонливість і надмірну заспокоєність. Для того, щоб користуватися всіма благами життя, людина повинна багато що в собі переробити, змінити, переглянути, а головне — не чіплятися за те, що повинно бути відкинута, за ті, приховані від нас самих риси і особливості, які непридатні для нового, небаженого укладу життя.

Найбільш грандіозне завдання побудови комунізму — це виховання нової, душевно багатой Людини, якій жити і жити на новій Землі.

Деякі (занадто наївні!) уявляють комунізм як таку «тишу, гладь і божу благодать». Як це протирічить всьому смислу нашого життя! На шляху до комуністичного суспільства у нас буде ще велика і гостра боротьба з повторною спадщиною минулого. Кар'єризм, підсижування, угоди, хамство не караються ні кримінальним, ні цивільним кодексом. Але як тягнуть нас назад ці химери зла! Прикро чути, як деякі чекають

ОПТИМІЗМ ВИПРАВДАНИЙ

ІРЕНЕ РЬОДІГЕР, службовка (НДР)

У **ГАЗЕТІ** «Юнге вельт» я прочитала про вашу анкету «Яким буде світ через 20 років?» Мені хотілося б повідомити вам, що я думаю з цього приводу. Мені 21 рік, і я живу в Німецькій Демократичній Республіці.

В 1981 році я уявляю собі життя таким чином: Мій чоловік і я працюємо на народному підприємстві. Наші діти, як і всі, закінчать середню школу і вчитимуться у вищому навчальному закладі або ж працюватимуть і вчитимуться у вузі. Домашня робота жінки обмежується прибиранням. Харчуємось в ресторані або дома, куди нам доставляють готові блюда.

Капіталізм став у світі незначною величиною. Нікому більше не треба боятися війни, і це найважливіше. (Адже я сама народилася під час війни і досі не можу позбавитися страху перед нею). Кількість населення Землі зростає, але для всіх вдосталь їжі. Атомна енергія дає електрику. Основний засіб пересування на великі віддалі — реактивні і ракетні літаки, на близькій відстані — звичайні літаки або вертольоти. Польоти навколо Землі на космічних кораблях стали недільною прогулянкою для всіх громадян.

Між тим вчені висадилися на інших планетах. На Місяці знаходяться обсерваторії і науково-дослідні лабораторії. Гагарін і Титов стали вченими або конструкторами ракет і супутників.

Люди з великою відповідальністю ставляться до своєї роботи (працюючи, можливо, 5 днів на тиждень по 6 годин) і до навчання, сприймають їх як задоволення, а не як тяжке навантаження. Виник новий, комуністичний тип людей. Людина живе і трудиться в суспільстві не заради одержання особистої вигоди, бо на перше місце вона ставить інтереси всього суспільства.

Лягла ціла прірва між сьогоднішнім днем і тим, що було 20 років тому, між нашою світлою вірою в комунізм і тим, як уявляли собі майбутнє в гітлерівській Німеччині.

Я дивлюся у майбутнє з оптимізмом тому, що знаю: Програма КПРС, яка накреслює план побудови комуністичного суспільства, буде здійснена!

м. Дрезден.

того часу, коли «автомат включив на дві години, норму виконав — і йди, гуляй на всі чотири боки». Щастя — не в бездіяльності, не в ожирінні, не в надмірностях, а в боротьбі, в труді, горні і дерзанні. Нормою буде заохоченість людини трудом, живий інтерес до своєї справи. Справжнє щастя не має нічого спільного з бездіяльністю, пересиченістю.

Нам потрібні економія і розрахунок, але не будемо економними, коли мова йде про чуйність і увагу один до другого.

При комунізмі з'явиться велика кількість справ і турбот, які невідомі нам тепер. Впритул люди займуться

но сказано. Але мені здається, що Маяковський мав на увазі не стільки вік, скільки духовні сили. Я б сказав так: «Комунізм будувати тим, хто молодий душею». Так, комунізм належить будувати і нам, людям похилого віку. Є в житті «старіки з молодих» і «вічно юні старіки». Себе я відношу до останніх.

Мені незрозумілі конфлікти, що виникають іноді між зрілістю, яка завоювала вершини, і гарячою молодістю, що веде пошуки. Вершини підкорюють не для того, щоб на них розводити дачні принаданості, а тільки для того, щоб дивитися з високого місця далеко вперед, знати, куди вести за собою людей. Вступаючи в комуністичний світ, ми повинні здати пожадливість, бідність уяви, старечий егоїзм в музей історії моральності.

Справжня любов нерозважлива. А без гарячої любові не можна творити, не можна будувати комунізм. Ми повинні скоріше простягнути руку молодшим товаришам, не проявляючи при цьому образливої поблагливісті.

Нове покоління — ті, кому тепер 17 — 20 років, — стануть в найближчий час діяльними будівниками великого майбутнього. «Вино нове виллється в міхи нові». Дорогу молодим! Підтримка, допомога, довір'я — наші зустрічні дарунки молоді.

Сергій КОНЕНКОВ,
народний художник СРСР, лауреат Ленінської премії.
м. Москва.

доброта...

найважливішою проблемою: продовженням людського життя.

Мені 87 років. Більше шестидесяти я працюю як скульптор-професіонал. Це вимагає і самозабуття, і жертв, і наполегливості. Не було дня на проляганні довгих шестидесяти років, коли б я не трудився у своїй майстерні.

Ми, люди мистецтва, покликані утверджувати свою творчістю правду життя, але як багато ще в нашому середовищі іржі байдужості, задроті, шанування рангів! Декотрий член творчої спілки більше нагадує не творця, а ділка, який щедро експлуатує своє давно виснажене натхнення і безустанно лакує життя.

Робоча людина Країни Рад — це не безплотний херувим. Вона мусуліста і вугласта, вона сильна і вперта. Головне — вона жива, цікава і примушує про неї і з нею роздумувати. Щоб повідати про неї в образах мистецтва, потрібна сміливість. Справжнє мистецтво найздужених шляхів не визнає. По накатаних, мощених дорогах в усі віки юрбами йшли бездіяльності. Художник зобов'язаний знайти свій власний шлях. В цьому — непорушний закон мистецтва. «Комунізм — це є молодість світу. І його будувати молодим!» Це вір-

ний егоїзм в музей історії моральності.

Справжня любов нерозважлива. А без гарячої любові не можна творити, не можна будувати комунізм. Ми повинні скоріше простягнути руку молодшим товаришам, не проявляючи при цьому образливої поблагливісті.

Нове покоління — ті, кому тепер 17 — 20 років, — стануть в найближчий час діяльними будівниками великого майбутнього. «Вино нове виллється в міхи нові». Дорогу молодим! Підтримка, допомога, довір'я — наші зустрічні дарунки молоді.

Сергій КОНЕНКОВ,
народний художник СРСР, лауреат Ленінської премії.
м. Москва.

ЛЕГКИЙ І ЕЛАСТИЧНИЙ ОДЯГ

У 1981 РОЦІ мені буде 85 років. Вірю, що доживу до того часу і покажу моїм правнукам фото — якими смішними були у нас у 1961 році сорочки, туфлі, зачіски. Та й волосся фарбувати не стануть, сивина буде в пошані. Радянська людина звільниться від забобів, зокрема — від забобів в галузі одягу. Готовий одяг займе своє почесне місце. З напівфабрикатів того ж дня споживач одержить по фігурі шубу, пальто, вечірній, робочий чи спортивний костюми.

Одяг буде легким і еластичним, зручним і красивим. Наші фасони послужать прикладом зарубіжним колегам, а в них ми навчимося виготовляти хорошу фурнітуру — в порядку змагання.

Я. ШЕВАХ,
м. Ленінград, кравець.

Жаданий репортаж

МЕНІ зараз 20 років. Я простий робітник, яких мільйони в нашій країні. Яким я уявляю світ через 20 років!

Найбільшу небезпеку для щастя трудящих всього світу становить війна. Тому і я, і всі люди земної кулі хочемо уявити собі нашу планету без грізної тіні зброї, без насилля, без рабства.

Через 20 років буде встановлено, — я певен в цьому! — свято трудящих всіх країн: «День Миру». До цього часу у мене, треба сподіватися, будуть діти. І через 20 років, збираючись на парад на честь Дня Миру, я дістану старий номер газети «Правда», помічений кінцем шестидесятих років нашого віку, і прочитаю своїм дітям репортаж про найважливішу подію другої половини ХХ століття. Репортаж буде приблизно таким:

«До пункту, розташованого в кількох кілометрах від острова N, стрімко йдуть сталеві армади воєнних кораблів. На них — прапори багатьох країн. Кораблі — у повному бойовому спорядженні, як і солдати, розміщені на них.

11 годин 45 хвилин. Повільно підходять один до одного два есмінці з прапорами СРСР і США.

Подано з'єднувальний трап. Оркестри виконують гімни двох великих держав.

Карбуючи крок, два бійці направляються до з'єднувального трапу. Під ними — чорна смуга води.

Обидва піднімають над головами автомати....

Океан важкими сплесками сповіщає світ про звершення мрії всього людства. Два солдати обнімаються і трічі цілуються під багатотисячне «ура!».

Фонтани бризок біля кожного корабля...

Прапори всіх країн піднімаються вгору, вітаючи роззброєння. В цей день в усіх кутках планети Земля мечі почали перековувати на орала».

Через 20 років, проходячи в День Миру повз трибуни Мавзолею, я з радістю вигукну «Ура!» у відповідь на заклик ЦК КПРС: «Братерський привіт народу США, який скинув оковані війни і буде нове щасливе життя!».

Яким я уявляю себе через двадцять років!

Бути журналістом — моя мрія. І я був би щасливим, якби один з репортажів про перший День Миру був би написаний мною з борту радянського корабля, що кинув якор в день роззброєння біля острова N.

Вячеслав ПЕТРОВ,
робітник верстатобудівного заводу,
м. Луганськ.

Бойові прапори згорнемо!

РОБЕРТ БІРНЕС,
президент Спілки письменників Австралії

ПОЛІТИЧНІ проблеми, які нам доведеться вирішувати в 1981 році, розв'язуються із проблем сьогодення, але є признаки, які подають надію, що багато із нинішніх різких конфліктів зникнуть до того часу.

Я вірю, що більше не загримить мідь військових оркестрів, що бойові прапори будуть згорнуті в Парламенті Людини, в Федерації Світу.

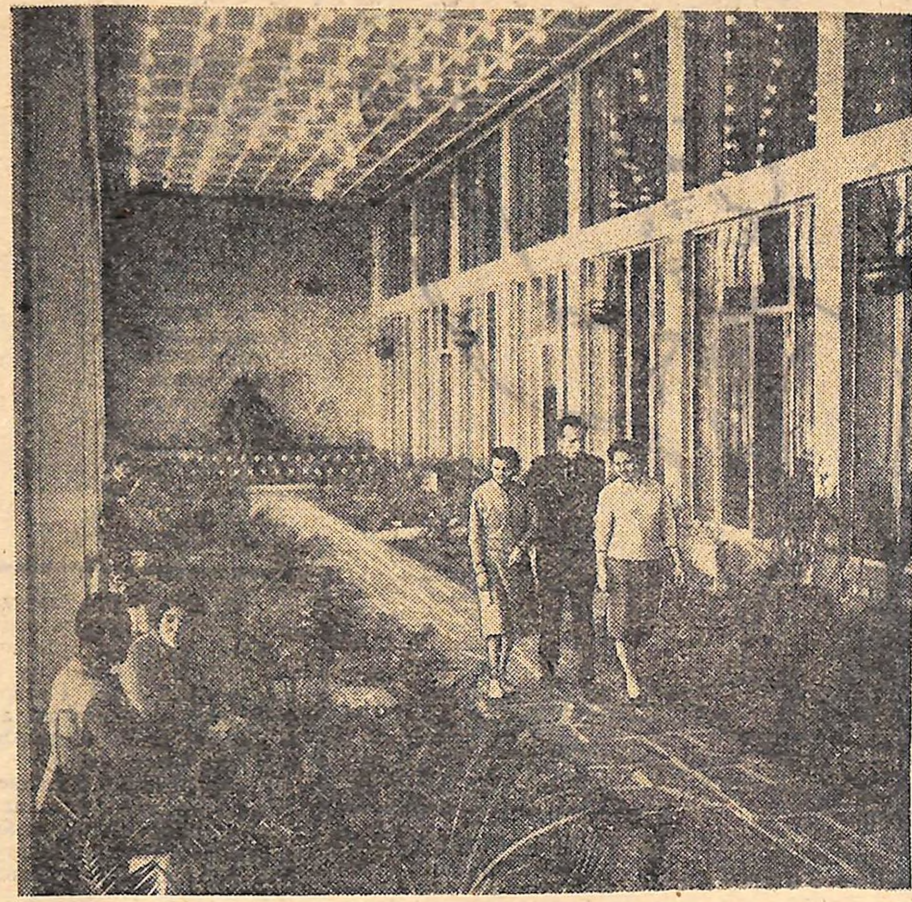
Мини 20 років мирного життя, будуть переможені голод, хвороби, злидні, я сподіваюсь, що народиться людська раса,

Якої ще світ цей не знає, — в очах людей світиться буде розум, Свободи факел в душах запалає!

м. Сідней.

20 РОКІВ

МАЙБУТНЄ НАРОДЖУЄТЬСЯ СЬОГОДНІ

ПАЛАЦ для робітників

ВІРМЕНСЬКА РСР. В Ленінському районі столиці республіки відкритий Палац культури Єреванського заводу синтетичного каучуку імені С. М. Кірова. В новому палаці — просторе фойє, спортивний зал, кімнати для занять гуртків художньої самодіяльності, зимовий сад, зал для глядачів на 1000 місць.

На знімку: в зимовому саду нового Палацу культури.

У Баку відкрився «Салон для молодожонів». В ньому можна придбати товари за готівку і в кредит. При бажанні вам їх доставлять додому. Асортимент товарів найрізноманітніший. Тут плаття і костюми, посуд і білизна, меблі і телевізори.

В салоні прийматимуться замовлення від молодожонів на організацію весільного столу, на весільне вбрання.

На знімку: продавщиця Л. Гаджієва пропонує прикраси відвідувачам салону М. Парімовій і А. Гайдарову.

ІЛІЯ ВИШНЕВЕЦЬКИЙ, ІНЖЕНЕР-ЕКОНОМІСТ НАД ГАЗЕТАМИ

Я часто думаю: про що писатимуть газети через 20 років, в останні дні 1981 року?

Що ж, постаріємось це собі уявити. З чого ж почати? Зажмурю очі. Знову відкриваю їх. Переді мною — газета. Під заголовком — дата: «31 грудня 1981 р.» На першій полосі, в правому нижньому кутку — заголовок дрібним шрифтом.

ЩЕ ОДИН РАДЯНСЬКИЙ КОСМОНАВТ 321-Й ПОЛІТ В КОСМОС

Це вже стало звичайною справою. Все рівно, як 20 років тому — переліт із Москви в Пекин. А ось вище — крупніший шрифт. Радіограма в 15 рядків з Місяця:

ВЕЛИКИЙ УСПІХ РАДЯНСЬКИХ ГЕОЛОГІВ

НА МІСЯЦІ, В РАЙОНІ МОРЯ МРІІ, ВІДКРИТІ НАПБАГАТІШІ ПОКЛАДИ ЗАЛІЗНОЇ РУДИ

Читаю далі. Заголовок скромний — «На новій роботі». Мова йде про танки. З них зняті гармати. Тепер вони зайняті новим ділом, логічнішим за нинішнім часом.

Лягаючи зпокоєним гусеницями, вони розвозять добрива на поля.

А що робиться на будовах четвертої семірички? Почитаємо... Так, будівельни-

ки за останні роки добилися солідного прогресу:

ГОЛОВМОСБУД ШОДНЯ ЗДАЄ ПО ТРИ КВАРТАЛИ

Читаю далі. Ось цікаве повідомлення: «Вчора Московський міський радиаргосп прийняв рішення про закриття лікеро-горілчаного заводу. Вже декілька років завод терпить великі збитки з-за поганого збуту продукції».

Перегортаємо сторінку. Перейдемо до зарубіжних телеграм.

ПАМ'ЯТНИК ПАТРИСУ ЛУМУМБІ

Вчора в столиці Вільного Конго, місті Патрісіїї (колишнє Леопольдівіль) відкритий пам'ятник національному герою Конго — Патрісу Лумумбі. Відбулась церемонія покладення вінків, в якій брали участь послі іноземних держав, в тому числі посол Бельгії.

КЛАДОВИЩЕ ВОДНЕВИХ БОМБ

Атомні і водневі бомби, які колись загрожували загиніти людству, покочаються на підводному кладовищі. Принципи загального і повного роззброєння, ще в 1960 році проголошені

М. С. Хрущовим в трибуні Генеральної Асамблеї, перемогли в усьому світі.

м. Первоуральськ.

1981 РОКУ

Щоб всюди і скрізь здоровежькі були!

ВІДГАДАЙТЕ

НА БЕРЕЗІ Чорного моря відпочивають четверо водників: Щербина, Маслов, мастильник і Петро. Вчора двоє з них — Василь і бакенщик — відвідали ботанічний сад, Маслов з Миколою грали в шахи. Ввечері матрос в бакенщиком пішли в кінотеатр, Павлов захопився читанням, а Щербина до пізнього вечора був на танцювальному майданчику. Вранці, коли Канов, капітан і Микола пішли на екскурсію до музею, Сергій сів писати листа своїм рідним.

Визначте ім'я, прізвище та спеціальність кожного з відпочиваючих.

КУДИ ІХАТИ?

З ОДНОГО населеного пункту в інший треба було негайно доставити пакет. Зв'язковий виїхав на мотоциклі. Шлях був йому незнайомий. Та подія попередила, що на роздоріжжі стоятиме стовп — покажчик доріг. Отже, знайти потрібний пункт дуже легко. Однак виявилось: стовп звалено. Куди їхати?

Зв'язковий не розгубився, подумав і знайшов правильний вихід. Що зробив мотоцикліст?

Стрільці

З МАГАЮЧИСЬ у стрільбі з пістолета довольного зразка на дистанцію 50 метрів, спортсмени Ковган і Зарудиний вийшли однаково кількістю очок — по 556 з 600 можливих. Перше місце було присуджено Ковгану, бо він вибив 26 десятків, а друге — Зарудині (24 десятки).

По скільки дев'яток, вісімок і сімок (крім десятків) вибив кожний з спортсменів, якщо відомо, що кількість сімок у обох однакова, а вісімок у першого вдвоє більша, ніж у другого?

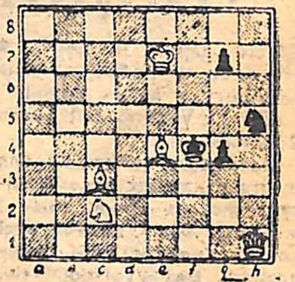
Загадка-жарт

У ВОДІЯ автомашини є три сестри, але вони не мають брата. Як це може бути?

ЗАДАЧА № 5

Білі починають і дають мат за три ходи.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». «Планета бур». Поч.: о 9 год. 30 хв., 11 год. 15 хв. ранку, 1 год., 2 год. 45 хв., 4 год. 35 хв. дня, 6 год. 25 хв., 8 год. 15 хв., 10 год. вечора. Додатковий фільм: «Велика енергія», «Історія однієї грамоти».

КІНОТЕАТР «МІР». «Оленка». Поч.: о 4 год. 50 хв. дня, 7 год., 9 год. 20 хв. вечора. Додаткові фільми «Москва», «Кремль», «Братська дружба». Для дітей — «Планета бур». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 20 хв. ранку, 1 год. 10 хв., 3 год. дня.

КІНОТЕАТР ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «49 днів». Поч.: о 9 год. 30 хв., 11 год. 15 хв. ранку, 1 год., 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 15 хв., 8 год., 9 год. 45 хв. вечора. На літньому майданчику початок о 8 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». «Велика перемога радянського народу». Демонструється з 10 години ранку до 8 години 30 хвилини вечора. Художній фільм «Найперші». Початок о 9 год., 10 год. 50 хв. вечора.

З привітом травневим, Здорові були, Дівчата веселі І хлопці-орли! Жонаті комсорги, Засватані всі, Хто землю підносить В буденній красі. Мої трактористи, Доярки мої, Робочі заводів І сцен солов'ї, Монтери, шофери, Контор писарі, Усі агрономи І всі шахтарі. Усі, хто свяtkово Сіда за столи, І я поміж вами: — Здорові були! Ми давні знайомі, В нас дружба жива,

Пардон... вибачайте — Федько Кропива. Піднімаю тоста За сонячний май, Щоб землю прогнуч Богатирський врожай, Щоб лісом звелись Кукурудзи ряди, Щоб цар наш горох Та й добриче вродив! Щоб нашим дівчатам Загнали вітри, Як подем вестимуть Вони трактори, Щоб ріки злились В океан молока. Інакше не можна — В нас вдача така. Хай стане девізом: Робить, так робить! Хай кров молодечья У жилах кипить.

Хай вітер до танцю Збирає дівчат, Нехай хороводи Гучніше звучать. Хай «Ятрань» народний Каблучить, мов сталь, Скажу вам: заждався Його фестиваль. Щоб хлопці з «Динамо» Не знали шули, Щоб в сітку врізали Майстерні голи. Щоб мовив болільник: — Яка ж то краса! Ім треба вже вийти В завітний клас «А»... О, мрія не перша Барвінком цвіте, І сонце над нами Встає золоте. Тож вище бокали, Тісніше столи, Щоб завжди і скрізь Здоровенькі були! А в лавах завзяток, Де пісня нова, — Ваш друг і порадник ФЕДЬКО КРОПИВА.

чих нарах у тісних бараках, а в газетах про них писали, що вони творять соціалізм. Якби в ті дні ти була поруч. Ні, не згадку я тримав про тебе, а палахкотіючу пам'ять. Як незнайомий дівчині дарував сонце. І вона не відмовлялась від нього. Вона лише мружила очі, а не прикривала їх долонею. І усміхалась. Та, на всякий випадок, я сказав тобі: «Не ображайся, мила».

Наступного дня я поїхав. Звичайно, не всі витримали до кінця. Звичайно, у деякого пропала, бодай, найменша охота хоч криху не просто розуміти, а самому зазнати легінної сили наших батьків, відборгуватись. Звичайно, деяких дітей прихопив нежить, грижа, радикуліт і ледь не склероз та інші найнеприємніші штуки. І вони почували себе кепсько, і вони встигли наковтатись таблеток за тими ж рецептами, якими користуються тепер їхні батьки. Звичайно, мила, десертирн були й ще будуть.

Але ми прогорули тайгу. Ми швидко порвали братання з ведмедями. Збудували завод і велике місто. Хай воно поки що менше того, де я спостеріг плавні риси обличчя, одухотворені матовим обвітом шкіри... Тонкі губи. Високе чоло. І очі без ніякої острого щедро струменіли чистотою, і щось шепотіли, і пахли весною; очі жили. Ні, не пам'ять палахкотіла про них у мені.

ПРИЙДЬ, Я ПОДАРУЮ ТОБІ СОНЦЕ! Оповідання

Я КБИ я знав, що більше не зустріну тебе. Якби знав, що шалено бігтимуть дні, бігтимуть тижні, пробіжить багато місяців, а я так і носитиму в грудях тугий пекучий клубок. І не відборонитися від нього, і не відхачнути від серця, як гілку від дерева. Бо серце — це дерево, а дерево — це не серце.

Сміявся просиніць. Сміялось сонце. Сміявся вітер. А ще вітер полоскався в прозорій калюжі, виплаканий останнім згорьованим снігом. А може він просто гойдався, мов у колісці? Хіба розбереш його, нетверезого весняного вітра?

Я сидів на лаві. Навпроти теж стояла лавка. На ній сиділа ти.

Я дістав маленьке люстерко, спіймав сонце, і обережно поклав його на твоє обличчя. «Я люблю тебе», — сказав я тобі. «Я люблю тебе, дівчино моя хороша, дівчино, моя мріє».

А ти лише примружила очі, а ти й не прикрила очей долонею. Здивована, що незнайомий юнак ні з того, ні з цього дарує тобі сонце.

«Про що ти думаєш?» — запитав я тебе. — «Чи, може, ні про що?» А й справді, якого біса повсякчас облягати думками! Чи не краще сидіти отак і сміятись, як просиніць. Сміятись, як сонце, як вітер.

Я подарував тобі сонце. І ти не відмовлялась від нього. Ти лише мружила очі, а не прикрила очей долонею. Ти лише усміхалась. Але на всякий випадок я сказав: «Не ображайся, мила».

В що хвилину я, мабуть, вперше пожалкував, що доля не судила мені ні слави Юрія Гагаріна, ні слави Валерія Клімова, ні навіть слави Петьки Орлова — лівого нападаючого футбольної команди нашого міста. Знаменитостей дівчата помічають. Знаменитостей дівчата запам'ятовують. І нерідко в знаменитостей дівчата закохуються. А я був нічим непримітний юнак, який щойно одержав диплома і прощався з улюбленим куточком парку. Я був схожий на тисячі юнаків.

Я обережно прибрив з твого обличчя сонце і несподівано спостеріг його у всій чудовій невигубній красі. А ще вітер полоскався в прозорій калюжі, виплаканий останнім згорьованим снігом. А може він просто гойдався, мов у колісці? Хіба розбереш його, нетверезого весняного вітра?

Плавні риси твого обличчя були одухотворені матовим обвітом шкіри. І разом з тим, кожна риска одухотворювалась виразністю фарб Кента. Тонкі губи. Високе чоло. На ньому прилягла спочити хмарка світлого розпичастого волосся. І місячні прикрилки брів. І очі без ніякої острого щедро струменіли чистотою, і щось шепотіли, і пахли весною; очі жили.

Ти красива дівчино. Ти, певно, не пожалкувала тоді, що доля не судила тобі ні слави Гагаріна, ні слави Клімова, ні навіть слави Петьки Орлова — лівого нападаючого футбольної команди міста. Красивих хлопців помічають. Красивих хлопців запам'ятовують. І часто в красивих хлопців закохуються.

НАСТУПНОГО дня я поїхав. В поїзді думав про подвиги, які належить мені вчинити, і віз з собою — ні не пам'ять, — а просто згадку про те, як незнайомий дівчині дарував сонце.

Ми будували завод. Великий завод. Нам було важко й інколи мовчки, нишком ми скаржились собі, що нам важко, і мовчки, нишком втішали себе. Але ми не могли шукати сповку в куцах — ми приїхали будувати великий завод.

В газетах про нас писали, що ми творимо комунізм. А ми нав'язано працювали і потім валялись на твердощих нарах у тісних бараках, і думали про те, що ось там само колись хлопці будували Магнітку, Кузнецьк, нав'язано працювали; потім валялись на твердощих нарах у тісних бараках, а в газетах про них писали, що вони творять соціалізм.

Я КБИ я знав, що більше не зустріну тебе. Якби я знав, що шалено бігтимуть дні, бігтимуть тижні, пробіжать місяці, а я так і носитиму в грудях тугий пекучий клубок. Я б сказав тоді вголос: «Я люблю тебе».

Ми все зробили, щоб наше місто було світлим, неповторним. Ми уквітчали його кетягами вогнів і радістю. Радістю в кожній домі.

І, знаєш, у нас є парк. І є в ньому мій улюблений куточок, де стоять навпроти дві лави. На одній сиджу я. А та, що навпроти, — вільна.

Сміється просиніць. Сміється сонце. Сміється вітер. А ще вітер полощеться в прозорій калюжі, виплаканий останнім згорьованим снігом. А може він просто гойдається, мов у колісці? Хіба розбереш його, нетверезого весняного вітра?

Я дістаю маленьке люстерко і ловлю сонце. Але мені немає кому подарувати його. Якби ж я знав... Я не злякався б того, що був нічим непримітним юнаком, який щойно одержав диплома, і був схожий на тисячі юнаків. Не біда, що доля не судила мені ні слави Гагаріна, ні слави Клімова, ні, навіть, слави Олексія Горьова — центрального нападаючого нашого міста. І не біда, що дівчата більше помічають знаменитостей. І запам'ятовують більше знаменитостей. І закохуються частіше в знаменитостей. Прийді! На цей раз я тобі скажу вголос: «Я люблю тебе, дівчино моя хороша, дівчино, моя мріє».

І не жартома, а всерйоз подарую сонце, щоб ти зажмурила очі, а не прикрила їх долонею. І усміхнулась м. Кіровоград.

Анатолій ТАРАН.

ПО СЕКРЕТУ. Фотоетюд Р. Корнієць.

ПИСЬМІ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-13, відділів — 50-24.

БК 00164.

Зам. № 2798.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.